

Sygn. akt V CSK 284/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa T. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 2 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 24 października 2013 r.,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej oddalenia zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego odrzucającego pozew o zapłatę kwoty 29 350 (dwadzieścia dziewięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt) zł, a w pozostałej części odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Wymienione, kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia i jego kognicja na tym etapie postępowania kasacyjnego nie obejmuje oceny zasadności samych podstaw skargi kasacyjnej.

Powód, jak wynika z wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołał wszystkie wymienione wyżej przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Analiza treści tego wniosku i jego uzasadnienia nie daje jednak podstaw do stwierdzenia, że przesłanki te w sprawie wystąpiły.

W pierwszym jednak rzędzie wskazać należy, że skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu w części kwestionującej prawidłowość oddalenia przez Sąd Apelacyjny zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego odrzucającego pozew o zapłatę kwoty 29.350 zł. Ponieważ ta kwota wyznacza wartość przedmiotu zaskarżenia, to uwzględniając treść art. 398² § 1 k.p.c. stanowiącego, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, skargę kasacyjną powoda w części kwestionującej przytoczone wyżej rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego należało, zgodnie z treścią art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucić. Odrzucenie w tej części skargi kasacyjnej czyni równocześnie bezprzedmiotowym czwarte sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne.

Pozostałe zagadnienia prawne sformułowane przez skarżącego nie mogą być poczytane za istotne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Pierwsze z nich

dotyczy rozumienia znaczenia art. 162 k.p.c. i skutków zaniechania złożenia przez stronę zastrzeżenia do protokołu. Biorąc pod uwagę, że w tej materii Sąd Najwyższy wypowiadał się wielokrotnie i jednolicie (por. m.in. uchwały: z dnia 27 czerwca 2008 r. III CZP 50/08, OSNC z 2009 r., nr 7-8, poz. 103 i z dnia 27 października 2005 r. III CZP 55/05, OSNC z 2006 r., nr 9, poz. 144), nie można zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Nie można też podzielić stanowiska skarżącego, że przepis ten wymaga wykładni; w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak zauważono wyżej, przepis ten nie wywołuje rozbieżności.

Pozostałe zagadnienia sformułowane przez skarżącego, oznaczone jako 2 i 3, nie zawierają żadnego uzasadnienia. Powołanie się zaś przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga nie tylko jego sformułowania ale przedstawienia argumentacji jurystycznej uzasadniającej tezę o jego istotności. Ponadto skarżący powinien wykazać, że jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy ale i ważne znaczenie dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Brak jakiegokolwiek argumentacji prawnej powoduje, że zagadnienia 2 i 3 nie stanowią podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Brak podstaw do przyjęcia, że przez oddalenie wniosków dowodowych powód został pozbawiony możliwości obrony swych praw. Sąd Najwyższy wielokrotnie już wskazywał, że oddalenie wniosków dowodnych nie uzasadnia twierdzenia o nieważności postępowania (por. m.in. wyroki z dnia 23 lutego 2001 r. II CKN 395/00 i z dnia 8 lipca 2011 r. IV CSK 603/10, nie publ.). Ponadto nieważność postępowania jako skuteczna przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć miejsce przed sądem drugiej instancji, orzeczenie bowiem tego sądu jest przedmiotem kontroli kasacyjnej.

W odniesieniu do kolejnej przesłanki powołanej przez skarżącego, oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, zauważyć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż ta przesłanka występuje wówczas gdy zasadność skargi kasacyjnej jest dostrzegalna od razu, na pierwszy rzut oka, wówczas gdy każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, dochodzi do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi, więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49), o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Taka sytuacja w sprawie nie ma natomiast miejsca.

Z uwagi na powyższe należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.